

32002F0475

22.6.2002

ÚŘEDNÍ VĚSTNÍK EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ

L 164/3

**RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY
ze dne 13. června 2002
o boji proti terorismu**

(2002/475/SVV)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na článek 29, čl. 31 písm. e) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise ⁽¹⁾,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Evropská unie se zakládá na všeobecných hodnotách lidské důstojnosti, svobody, rovnosti a solidarity, na úctě k lidským právům a základním svobodám. Je založena na zásadách demokracie a právního státu, zásadách, které jsou společné členským státům.
- (2) Terorismus představuje jedno z nejzávažnějších porušení uvedených zásad. Prohlášení z La Gomery přijaté na neformálním zasedání Rady dne 14. října 1995 odsoudilo terorismus jako hrozbu pro demokracii, svobodný výkon lidských práv a pro hospodářský a společenský rozvoj.
- (3) Všechny členské státy nebo některé z nich jsou smluvní stranou řady smluv týkajících se terorismu. Úmluva Rady Evropy ze dne 27. ledna 1977 o potlačování terorismu nepovažuje teroristické trestné činy za politické trestné činy ani za trestné činy, které jsou s politickou trestnou činností spojeny, ani za trestné činy spočívající na politických motivech. Dne 15. prosince 1997 schválila OSN Úmluvu o o potlačování teroristických bombových útoků a dne 9. prosince 1999 Úmluvu o zamezení financování terorismu. V současné době OSN projednává návrh globální úmluvy proti terorismu.
- (4) Dne 3. prosince 1998 schválila Rada na úrovni Evropské unie akční plán Rady a Komise o nejlepších způsobech provádění ustanovení Amsterodamské smlouvy týkajících se vytvoření prostoru svobody, bezpečnosti a práva ⁽³⁾. Je také nutné brát ohled na závěry Rady ze dne 20. září 2001

a na akční plán boje proti terorismu, schválený na mimořádném zasedání Evropské rady dne 21. září 2001. Terorismem se zabývají také závěry zasedání Evropské rady, které se konalo ve dnech 15. a 16. října 1999 v Tampere, a ve dnech 19. a 20. června 2000 v Santa Mariá de Feira. O terorismu se rovněž hovoří ve sdělení Komise Radě a Evropskému parlamentu týkajícím se pololetní aktualizace výsledků za účelem posouzení dosažených výsledků při vytváření prostoru svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii (druhé pololetí roku 2000). Kromě toho schválil Evropský parlament dne 5. září 2001 doporučení o úloze Evropské unie v boji proti terorismu. Dále je nutno připomenout, že průmyslově nejvyspělejší země (G7) a Rusko prosazovaly na společném zasedání dne 30. července 1996 v Paříži přijetí pětadvaceti opatření v rámci boje proti terorismu.

- (5) Evropská unie přijala řadu zvláštních opatření, která mají dopad na terorismus a organizovanou trestnou činnost, mezi něž patří rozhodnutí Rady ze dne 3. prosince 1998, kterým se Europolu udělují pokyny, jak postupovat v případě trestných činů, které byly nebo mohou být spáchány při teroristických útocích ohrožujících život, zdraví, osobní svobodu nebo majetek ⁽⁴⁾; společná akce Rady 96/610/SVV ze dne 15. října 1996 o vytvoření a vedení adresáře zvláštních dovedností a odborných znalostí v oblasti boje proti terorismu za účelem usnadnění spolupráce mezi členskými státy Evropské unie v boji proti terorismu ⁽⁵⁾; společná akce Rady 98/428/SVV ze dne 29. června 1998 o vytvoření Evropské soudní sítě ⁽⁶⁾ s pravomocí v oblasti teroristických trestných činů, zejména na základě článku 2, společná akce Rady 98/733/SVV ze dne 21. prosince 1998, kterou se stanoví, že účast na zločinném spolčení je v členských státech Evropské unie trestným činem ⁽⁷⁾ a doporučení Rady ze dne 9. prosince 1999 o spolupráci v boji proti financování teroristických skupin ⁽⁸⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 332 E, 27. 11. 2001, s. 300.

⁽²⁾ Stanovisko ze dne 6. února 2002 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. C 19, 23.1.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 26, 30.1.1999, s. 22.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 273, 25.10.1996, s. 1.

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 191, 7.7.1998, s. 4.

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 351, 29.12.1998, s. 1.

⁽⁸⁾ Úř. věst. C 373, 23.12.1999, s. 1.

- (6) Ve všech členských státech musí dojít ke sblížení definice teroristických trestných činů, včetně trestných činů spojených s teroristickými skupinami. Kromě toho je třeba stanovit tresty a sankce odpovídající závažnosti těchto činů pro fyzické a právnické osoby, které uvedené činy spáchaly nebo jsou za ně odpovědné.
- (7) Je třeba stanovit pravidla o soudní příslušnosti, která zajistí účinné stíhání teroristických trestných činů.
- (8) Oběti teroristických trestných činů jsou zranitelné, a proto je nezbytné přijmout zvláštní opatření i ve vztahu k nim.
- (9) Vzhledem k tomu, že cílů navrhovaných opatření nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto, z důvodu nutné vzájemnosti, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijímat opatření v souladu se zásadou subsidiarity. V souladu se zásadou proporcionality nepřekračuje toto rámcové rozhodnutí rámec toho, co je k dosažení uvedených cílů nezbytné.
- (10) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva zaručená Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství. Unie dodržuje zásady zakotvené v čl. 6 odst. 2 Smlouvy o Evropské unii, které se odrážejí v Listině základních práv Evropské unie, zejména v kapitole VI této listiny. Žádné ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí nesmí být vykládáno tak, aby bylo jeho cílem potlačování nebo omezování základních práv nebo svobod, například práva na stávkou, svobody shromažďování, sdružování nebo projevu, včetně práva každého jednotlivce zakládat s ostatními odbory a vstupovat do nich z důvodu ochrany jeho zájmů, a s ním souvisejícího práva na demonstraci.
- (11) Toto rámcové rozhodnutí se nevztahuje na činnosti ozbrojených sil při ozbrojených konfliktech ve smyslu mezinárodního humanitárního práva, jež se řídí tímto právem, ani na činnosti ozbrojených sil při výkonu úředních povinností, pokud se na ně vztahují pravidla mezinárodního práva,
- mezinárodní organizaci, byla-li spáchána s cílem
  - závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo, nebo
  - protiprávně přinutit vládu nebo mezinárodní organizaci, aby jednala určitým způsobem nebo aby se jednání zdržela, nebo
  - závažným způsobem destabilizovat či zničit základní politické, ústavní, hospodářské nebo sociální struktury země nebo mezinárodní organizace:
    - a) útoky ohrožující lidský život s možným následkem smrti;
    - b) útoky ohrožující tělesnou integritu člověka;
    - c) únos nebo braní rukojmí;
    - d) způsobení rozsáhlého poškození vládních nebo veřejných zařízení, dopravního systému, infrastruktury, včetně informačního systému, pevné plošiny na kontinentálním šelfu, veřejného místa nebo soukromého majetku, které může ohrozit lidské životy nebo vyústit ve značné hospodářské ztráty;
    - e) zmocnění se letadla, lodi nebo jiných prostředků veřejné či nákladní dopravy;
    - f) výroba, držení, získání, přeprava, dodání nebo užití zbraní, výbušnin nebo zbraní jaderných, biologických nebo chemických, jakož i výzkum a vývoj biologických a chemických zbraní;
    - g) vypouštění nebezpečných látek, zakládání požárů, vyvolání povodní nebo zavinění výbuchů, jejichž důsledkem je ohrožení lidských životů;
    - h) narušení nebo přerušení dodávek vody, elektrické energie nebo jiného základního přírodního zdroje, jehož důsledkem je ohrožení lidských životů;
    - i) výhrůžky spácháním některého jednání uvedeného v písmenech a) až h).
2. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost respektovat základní práva a základní právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

Článek 2

Článek 1

Teroristické trestné činy a základní práva a zásady

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby byla za teroristické trestné činy považována úmyslná jednání uvedená níže v písmenech a) až i), vymezená ve vnitrostátních právních předpisech jako trestné činy, které mohou vzhledem ke své povaze nebo souvislostem závažně poškodit zemi nebo

Trestné činy spojené s teroristickými skupinami

1. Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se „teroristickou skupinou“ rozumí: strukturované sdružení více než dvou osob existující po delší dobu, které jedná ve shodě s cílem páchat teroristické trestné činy. „Strukturovanou skupinou“ se rozumí skupina, která není nahodile vytvořena za účelem bezprostředního spáchání trestného činu, její členové nemusejí mít formálně vymezené úlohy, není nezbytná kontinuita členství ani rozvinutá struktura.

2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti těchto úmyslných jednání:

- a) vedení teroristické skupiny;
- b) účast na činnosti teroristické skupiny, včetně dodávání informací nebo materiálních zdrojů, financování činnosti jakýmkoli způsobem s vědomím, že uvedená účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny.

Článek 3

Trestné činy spojené s teroristickými činnostmi

Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zařazení těchto jednání mezi trestné činy spojené s terorismem:

- a) krádež s přitěžujícími okolnostmi s cílem spáchat některý z činů uvedených v čl. 1 odst. 1;
- b) vydírání s cílem spáchat některý z činů uvedených v čl. 1 odst. 1;
- c) padělání veřejných listin s cílem spáchat některý z činů uvedených v čl. 1 odst. 1 písm. a) až h) a v čl. 2 odst. 2 písm. b).

Článek 4

Návod, pomoc a pokus

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti návodu nebo pomoci k trestnému činu uvedenému v čl. 1 odst. 1 nebo článcích 2 a 3.

2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti pokusu trestného činu uvedeného v čl. 1 odst. 1 a článku 3, s výjimkou držení podle čl. 1 odst. 1 písm. f) a trestného činu uvedeného v čl. 1 odst. 1 písm. i).

Článek 5

Sankce

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření nezbytná k zajištění toho, aby za teroristické trestné činy uvedené v článcích 1 až 4 bylo možné uložit účinné, přiměřené a odrazující tresty, které mohou vést k vydání pachatele.

2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby za teroristické trestné činy uvedené v čl. 1 odst. 1 a za trestné činy uvedené v článku 4, pokud jsou spojeny s teroristickým trestným činem, bylo možné uložit vyšší sazby trestu odnětí svobody, než které se ukládají podle vnitrostátních právních předpisů při neexistenci zvláštního úmyslu požadovaného podle čl. 1 odst. 1, kromě případů, kdy stanovené tresty již představují nejvyšší možnou výši trestu ukládanou podle vnitrostátních právních předpisů.

3. Každý členský stát přijme nezbytná opatření nezbytná, aby za trestné činy uvedené v článku 2 bylo možné uložit trest odnětí svobody s horní hranicí sazby nejméně patnáct let za trestný čin uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. a), a nejméně osm let za trestné činy uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. b). Pokud se trestný čin uvedený v čl. 2 odst. 2 písm. a) týká pouze skutku uvedeného v čl. 1 odst. 1 písm. i), je horní hranice sazby nejméně osm let.

Článek 6

Zvláštní okolnosti

Každý členský stát může přijmout opatření nezbytná k zajištění snížení trestů uvedených v článku 5, pokud se pachatel

- a) zřekne teroristické činnosti a
- b) poskytne správním nebo soudním orgánům informace, které by jiným způsobem získat nemohly a které jim pomáhají
  - i) v zabránění nebo zmírnění účinků trestného činu,
  - ii) v identifikaci nebo soudním stíhání dalších pachatelů,
  - iii) v nalezení důkazů, nebo
  - iv) v zabránění dalším trestným činům uvedeným v článcích 1 až 4.

Článek 7

Odpovědnost právnických osob

1. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby zajistil, že právnické osoby lze činit odpovědnými za trestné činy uvedené v článcích 1 až 4, které v jejich prospěch spáchá jakákoli osoba jednající samostatně nebo jako člen orgánu dotyčné právnické osoby, která v této právnické osobě působí ve vedoucím postavení na základě:

- a) oprávnění zastupovat tuto právnickou osobu;
- b) pravomoci přijímat rozhodnutí jménem této právnické osoby;
- c) pravomoci vykonávat kontrolu v rámci této právnické osoby.

2. Kromě případů uvedených v odstavci 1 přijme každý členský stát opatření nezbytná k zajištění odpovědnosti právnických osob v případech, kdy nedostatek dohledu nebo kontroly ze strany osoby uvedené v odstavci 1 umožnil spáchání některého z trestných činů uvedených v článcích 1 až 4 ve prospěch uvedené právnické osoby osobou podřízenou osobě uvedené v odstavci 1.

3. Odpovědnost právnických osob podle odstavců 1 a 2 nevylučuje trestní stíhání fyzických osob, které jsou pachateli, návodci nebo pomocníky některého z trestných činů uvedených v článcích 1 až 4.

Článek 8

Sankce ukládané právníckým osobám

Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby právníckou osobu odpovědnou podle článku 7 bylo možné postihnout účinnými, přiměřenými a odrazujícími sankcemi, které zahrnují pokuty trestní nebo jiné povahy a mohou zahrnovat i jiné sankce, například:

- a) zbavení oprávnění pobírat veřejné výhody nebo podpory;
- b) dočasný nebo trvalý zákaz provozování obchodní činnosti;
- c) uložení soudního dohledu;
- d) zrušení rozhodnutím soudu;
- e) dočasné nebo trvalé uzavření provozoven užívaných pro spáchání trestného činu.

Článek 9

Soudní příslušnost a trestní stíhání

1. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení soudní příslušnosti svých soudů pro trestné činy uvedené v článcích 1 až 4, je-li

- a) trestný čin zcela nebo zčásti spáchán na jeho území. Každý členský stát může rozšířit soudní příslušnost svých soudů, je-li trestný čin spáchán na území některého členského státu;
- b) trestný čin spáchán na palubě lodi plující pod jeho vlajkou nebo letadla registrovaného v uvedeném členském státě;
- c) pachatel státním příslušníkem uvedeného členského státu nebo má v tomto státě bydliště;
- d) trestný čin spáchán ve prospěch právnícké osoby usazené na jeho území;
- e) trestný čin spáchán proti jeho institucím nebo obyvatelům nebo proti orgánu Evropské unie či instituce zřízené podle Smlouvy o založení Evropského společenství nebo Smlouvy o Evropské unii, jejichž sídlo je na území dotyčného členského státu.

2. Spadá-li trestný čin do příslušnosti soudu více členských států a může-li každý z těchto členských států vést účinné trestní stíhání na základě stejných skutečností, spolupracují dotyčné členské státy při rozhodování, který z nich bude pachatele trestně stíhat, aby se soudní řízení pokud možno soustředilo v jednom členském státě. Za tímto účelem se členské státy mohou obracet ke kterékoli instituci nebo využít kteréhokoli mechanismu, který byl k tomuto účelu v Evropské unii zřízen, aby tak usnadnily spolupráci svých soudních orgánů a koordinaci jejich postupu. Postupně je brán zřetel na tyto faktory:

- členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, na jehož území byl trestný čin spáchán,

- členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, jehož je pachatel státním příslušníkem nebo v němž má trvalý pobyt,
- členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, z něhož pocházejí oběti,
- členským státem, v němž bude trestný čin stíhán, je členský stát, na jehož území byl pachatel zadržen.

3. Každý členský stát přijme opatření nezbytná ke stanovení své soudní příslušnosti pro trestné činy uvedené v článcích 1 až 4 pro případy, kdy odmítne předat nebo vydat osobu podezřelou nebo usvědčenou z daného trestného činu do jiného členského státu nebo třetí země.

4. Každý členský stát zajistí, aby se jeho soudní příslušnost vztahovala na případy trestných činů uvedených v článcích 2 a 4, které byly zcela nebo zčásti spáchány na jeho území, nezávisle na tom, kde má teroristická skupina základnu nebo kde páchá trestnou činnost.

5. Tímto článkem není dotčen výkon soudní příslušnosti v trestních věcech členským státem v souladu s jeho vnitrostátními právními předpisy.

Článek 10

Ochrana obětí a pomoc obětem

1. Členské státy zajistí, aby vyšetřování nebo stíhání trestných činů, na které se vztahuje toto rámcové rozhodnutí, nezáviselo na oznámení nebo obvinění osobou, která se stala obětí trestného činu, alespoň tehdy, byly-li trestné činy spáchány na území členského státu.

2. Kromě opatření stanovených v rámcovém rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení ⁽¹⁾ přijme každý členský stát, bude-li to nezbytné, veškerá možná opatření k zajištění odpovídající pomoci rodinám obětí.

Článek 11

Provádění a zprávy

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 31. prosince 2002.

2. Členské státy sdělí nejpozději do 31. prosince 2002 generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Na základě zprávy vypracované s pomocí získaných údajů a zprávy Komise ověří Rada do 31. prosince 2003, zda členské státy přijaly opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

3. Zpráva Komise uvede zejména, jak byly v trestním právu členských států provedeny povinnosti uvedené v čl. 5 odst. 2.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 82, 22.3.2001, s. 1.

Článek 12**Územní působnost**

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 13**Vstup v platnost**

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem zveřejnění v Úředním věstníku.

V Lucemburku dne 13. června 2002.

Za Radu

předseda

M. RAJOY BREY
